

Trojice sólistů na konec léta

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 27 Srpen 2017 11:40

Tím prvním je **Jan Šesták a přátelé** s albem *Všechno je jinak, přáteli*. Přináší průhlednou kytarovou muziku, ozvláštěnou v některých případech použitím ukulele, trochu plochý pěvecký projev a jednoduše vystavěné melodie. Úvodní

Tulák

v čase navodí atmosféru příjemné oddechové muziky, kde se toho moc nebude řešit, spíš jen konstatovat nebo popisovat. Hned druhá vás ovšem přinutí vstát z křesla. Bůhví proč anglicky zpívaná

Peace and Smile

. Příště bych něco takového dal na konec, jako bonus, a odbyl bych to konstatováním, že si bonus interpret mohl odpuštit. Angličtina vypadá jako výuková záležitost pro základní školu. Málem jsem CD vyndal z přehrávače. Tajemný začátek skladby

Vítr se zvedl

to ale trochu napravil, celý text pak patří mezi nejlepší z desky. Následuje titulní skladba, která je trochu jakoby nedodělaná – asi by jí prospěla náročnější aranž, celkově se ale houpe v příjemném tempu a na anglickou skladbu je už zapomenuto. Najdeme skladby, které trochu vybočují ze standardu směrem dolů, takové to typické „spadnutí řemene“:

Navždy v mém srdci

nebo

Stromy

či

Andělé tě pohladí

. Obvykle k nim patří i trochu klišovitý text (

Dívám se dívám po tvých větvových a korunách, kde šum listů zní a mě nabízí být chvíli sám.

Mlčím jen mlčím a vnímám moudrost tvou a ty mi nabízíš prostor pro snění pro chvíli naši společnou. Zpívám ti zpívám, píseň jejíž slova marně hledám, možná je tušíš, snad víš, ty víš. A tak díky, díky za stromy krásné s nimiž mohu být, v nichž poselství tvé a lásku tvou mohu žít....

), nebo zvuková manýra:

Za zvuku ticha

či

Osvobození se

. Pravděpodobně mají navodit atmosféru meditace, místo toho spíš trochu nudí. Pak ale objevíme naopak záležitosti, které vám zůstanou v paměti –

Vrabčáci

či

Do prvních copánků

(hezké názvuky reggae). Celkově lze ale konstatovat, že deska rozhodně neurazí a že ty nejlepší skladby (mimo

Peace and Smile

) zařadil autor dramaturgicky prozíravě do první poloviny desky.{desky 1503}

Další CD natočil

Jindra Černoorský

a nechal mu jen své jméno. Když jsem předchozí odstavec zakončil slovy o dramaturgii, mohu tady jimi začít – skladby by to chtělo především přeskupit. Začíná se doslova „panychidou za pochcípáná jehňátka“, jak říká kolega Balík, ty silné písně přicházejí až uprostřed desky. Ovšem

Trojice sólistů na konec léta

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 27 Srpen 2017 11:40

dramaturgie desky je jiná, než dramaturgie koncertu.

Pěšák

a

Žalm

jsou přinejmenším ubrečené, pokud ne přímo depresivní. Ale hlasově je Jindra Černohorský zvládá, pracuje se svým výrazem a i v základní poloze má zajímavou barvu. Konečně na třetím místě přichází dynamická

Vzala jsi mi srdce

(ta mohla CD otevírat) s bicími a pěknými vokály. A kvalita jde nahoru – asi první vrchol alba –
Lež

, stojí za to poslouchat komplexně, jak text, tak muziku. Ano, tady je pravá Jindrova tvář. Trošku v jejím stínu zůstávají následující

Slzy

, se zdravě „angažovaným“ textem, ale je to spíš jako nadechnutí k další špičkové skladbě

Kdo jsem já

. Nu, ale pak opět přichází melodická bezradnost, marně vyvažovaná klavírem:

Labutě

a

Sny

.

Sny

alespoň přinášejí pohled do interpretových vzpomínek. Že Jindra Černohorský umí navodit atmosféru pak ukazuje předposlední skladba

Léto

– příjemná písnička pro letní neděle. Asi třetí vrchol alba, ukázka, že i téma, které často sklouzne ke kýči lze zpracovat s vkusem a invencí. Jindra Černohorský se na desce představuje tedy v několika polohách a sluší mu ty dynamičtější. Velkým kladem alba je booklet s texty. {desky 1491}

Nu, a do třetice tu je

Periferie uprostřed města

Pavla Pokorného

. Ze všech zde uvedených interpretů na desce nabízí nejvíce skladeb, celkem 14, ale přijde mi, že také nejmenší výrazové rozpětí. Přinejmenším je Pavel Pokorný na celé desce v jedné výrazové hlasové poloze a v jednom středně pomalém tempu. Pravda je, že celá deska působí kompaktně, na druhou stranu ale obtížně vyjmenujete skladby, které by vám utkvěly v paměti. Snad jedině, pokud se aspoň změní slovník –

Hledání ztraceného času II

nebo

Deja vu

. Pavel Pokorný klade důraz na čistou, zvonivou kytaru, ale klade jej ve všech písních stejně, takže se zase moc nemáte čeho chytit. Nechci napsat, že je to kulisová muzika, protože to by desku degradovalo a Pavel Pokorný ve svých písních chce něco sdělit. Nicméně v okamžiku, že už repertoár Pavla Pokorného znáte (po šesti skladbách ze čtrnácti) přijde skladba

Ranní tramvaje

, a ta vám prozradí, že Pavel Pokorný má potenciál na pestrou výrazovou tvorbu, přinejmenším

Trojice sólistů na konec léta

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 27 Srpen 2017 11:40

ve studiu, ale spíš je možná pohodlný. Ale je pohodlný

S noblesou

, jak zní i název další zajímavé písničky. Tak mi tak nějak vychází, že kdyby dal na desku osm písní, bylo by to slušné a reprezentativní profilové album zpěváka se zajímavou, řekl bych příjemně intimní, barvou hlasu. Skoro na závěr přichází titulní skladba a vy moc nevíte, proč si právě ji vybral za titul. Pokud nedoposloucháte závěrečnou

Tmu

, o nic nepřijdete. Naživo bude Pavel Pokorný příjemné pohlazení a uklidnění na festivalu, na desce ale bohužel trochu uspává. Ale usínání je to nakonec příjemné, otázka je, zda právě tohle chtěl.{desky 1475}